

Quelle: Ostpreußenblatt vom 05.06.1971, 23. Jahrgang, S. 8, Frida Busch

Tosi haikaratarina

Pitäisin tätä tosi tarinaa mielikuvituksen tuotteena, jos en itse olisi kokenut sitä.

1920-luvulla nähtiin usein eräällä talonpoikaistilalla Samlandissa Itä-Preussin pohjoisosassa arvokkaasti kävelevä kattohaikara. Kaikki perheenjäsenet rakastivat ja hoitivat sitä. Tällä perheystävällä oli aivan erityinen merkitys.

Kerran talonpoikaistilan poika, joka oli siihen aikaan noin 16-vuotias, oli löytänyt sen avuttomasti hyppien ja siipiään räpytellen niityltä. Ei ollut mikään konsti ottaa se kiinni ja kantaa varovasti kotiin.

Haikara toipui hyvin hellävaraisessa hoidossa, mutta se ei vielä pystynyt tekemään pitkää matkaa

veljiensä ja sisariensa kanssa etelään. Itä-Preussin talvi lämpimässä navetassa teki sille erittäin hyvää. Seuraavana kesänä se oli milloin tilan pihamaalla, milloin muiden haikaroiden parissa. Syksyn lähestyessä se muutti tällä kertaa toisten mukana etelään.

Tulisikohan se seuraavana keväänä takaisin? Kyllä, se tuli! Se rakensi – niin kuin se olisi ollut itsestäänselvää – pesänsä tilan ladon katolle. Se otti myös mielellään vastaan ne erityisen hyvät suupalat, joita sille ja sen perheelle tarjottiin.

Syksyllä haikara muutti taas etelään. Mutta nuoren miehen, joka oli sen hengen aikaisemmin pelastanut, piti lähteä ensimmäiseen maailmansotaan. Ranskalaiset ottivat hänet vangiksi ja lähettivät hänet siirtomaahansa Afrikkaan, jossa hänen täytyi tehdä työtä pellolla. Häntä vaivasi usein koti-ikävä, varsinkin kun hän näki haikaroiden muuttavan pohjoiseen. "Viekää minulta terveisiä kotimaahan, viekää minulta terveisiä vanhemmilleni", hän huusi niiden perään.

Sitten tapahtui jotakin merkittävää. Yksi suuri, kaunis haikara poikkesi lentoreitiltä jättäen toverinsa, lensi vähitellen matalammalle, kiersi vangittua, laskeutui maahan ja lähestyi häntä kiihkeästi siipiään lyöden. Silloin nuori mies tunsi sen – sehän on hänen haikaransa.

Mieluiten hän olisi halannut sitä, mutta pelkäsi tällä tavalla säikäyttävän sen pois. Mutta haikara tuli luottamuksellisesti häntä lähelle, se antoi jopa silittää itseään.

Vangille tuli kyyneleet silmiin. Yhtäkkiä hänelle tuli mieleen. Eikös hänellä ollutkin pala paperia ja lyijykynä taskussa? Nopeasti hän kirjoitti paperiliuskalle:

"Minä elän!" Ja lisäsi osoitteensa siihen.

Samalla kun hän silitti vielä kerran haikaraa, hän työnsi paperinpalan tiukasti syvälle siipien väliin ja hänen onnistui kääriä se myös yhden siiven ympäri. Pitäisivätkö siivet paperin paikoillaan? Monta, monta päivää?

Paperi pysyi todella siipien välissä. Kun haikara saapui talonpoikaistilalle, se marssi edestakaisin nuoren miehen vanhempien ohi, huomiota herättävän läheltä, kunnes he huomasivat paperin ja irrottivat sen haikarasta. Sanattomina he lukivat, mitä heidän poikansa oli kirjoittanut.

"Hän elää! Meidän poikamme elää." He eivät olleet saaneet yhtään viestiä häneltä kokonaiseen vuoteen. Nyt isä ajoi heti lähimpänä sijaitsevien sotilasviranomaisten luo. Poika pääsi vapaaksi,

kun Ranskan kanssa vaihdettiin vankeja.

Tämän vaikuttavan tarinan kautta nuoren miehen vanhemmat tulivat uskoon.

Werner Gittin kommentti: Voin ymmärtää tämän kauniin tarinan vain Jumalan toimintana. Kuului hänen viisaaseen suunnitelmaansa, että haikaralle tapahtui onnettomuus, jotta se voisi viedä nuoren miehen vanhemmille tärkeän viestin. Myös tästä näkyy: "Jumalalle ei ole mikään mahdotonta" (Luukas 1:37). Hän on kaiken ja täten myös luomakuntansa Herra. Toinen merkittävä esimerkki, miten Jumala käyttää eläimiä auttamaan ihmisiä, löytyy 1. kuninkaiden kirjasta 17:4-6. Korpit huolehtivat Jumalan tahdosta Eliasta: "Voit juoda purosta ja minä (Jumala) olen käskenyt korppien elättää sinua siellä. Hän lähti matkaan ja teki niin kuin Herra oli käskenyt. Hän meni Keritin purolle, joka on Jordanista itään. Ja korpit toivat hänelle aamuin illoin leipää ja lihaa, ja hän joi purosta."

Suomennos: *Ritva Schwarz*